

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renaty Polanské a přísedících Renaty Rýdlové a Mgr. Silvie Blaščíkové ve věci

žalobkyně: **Czech Invest Group s.r.o.**, IČO 25942395
sídlem Štrosova 272, 530 03 Pardubice
zastoupena advokátem JUDr. Radomilem Mackem
sídlem J.M Marků 92, 563 01 Lanškroun

proti
žalované: **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Střelečkem
sídlem Pouchovská 1255/109B, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení 155 000 Kč s příslušenstvím.

takto:

- I. Návrh, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 155 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. z této částky od 25.09.2013 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 131 737,50 Kč k rukám právního zástupce žalované Mgr. Pavla Střelečka, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala proti žalované návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím. Uvedla, že dne XXX2011 uzavřela žalovaná s žalobkyní pracovní smlouvu na dobu neurčitou, na základě níž nastoupila výše uvedeného dne ve společnosti Czech Auto Pardubice s.r.o. jako XXX. V souvislosti s výkonem této práce byla současně s žalovanou uzavřena dohoda o hmotné odpovědnosti, v rámci níž žalovaná přebrala odpovědnost za svěřené hotovostní finanční prostředky žalobkyně a finanční prostředky na bankovním účtu žalobkyně č. XXX, vedeném u České spořitelny, a.s. Dne XXX 2011 navíc jednatel žalobkyně XXX zmocnil žalovanou k tomu, aby činila takové právní úkony, které je za společnost oprávněn činit pouze jednatel. V XXX 2013 se žalovaná rozhodla z žalující společnosti odejít. V souvislosti s ukončením svého pracovního poměru vypracovala žalovaná ke dni XXX 2013 předávací protokol, podle něhož měla k tomuto datu odevzdat z bazarové pokladny hotovost ve výši 124 Kč, z hotelové pokladny 4 117 Kč a dále svazek hotelových klíčů, svazek klíčů bazarových včetně dálkového ovládání a náhradního klíče od trezoru. Vzhledem k tomu, že jednatel žalobkyně nebyl v období od XXX.2012 do XXX2013 ve společnosti fakticky přítomen, předala žalovaná uvedené finanční prostředky a věci zástupkyni žalobkyně paní XXX. Ta odmítla předávací protokol podepsat, neboť se domnívala, že předávaná hotovost z pokladny neodpovídá skutečnému stavu a v pokladně by se měla nacházet daleko vyšší finanční hotovost. Fakticky žalovaná ukončila svoji činnost ve společnosti již dne XXX.2013, avšak pracovní poměr s žalovanou byl ukončen dohodou dne XXX2013. Po odchodu žalované ze společnosti byla provedena kontrola finančních dokladů a účetnictví žalobkyně, při níž bylo mj. zjištěno, že XXX.2013 byla z výše uvedeného bankovního účtu vybrána v hotovosti částka 155 000 Kč. V rozporu se skutečností byla v pokladní evidenci tato částka vykázána jako příjem pokladní hotovosti, datovaný dnem XXX.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „převod z banky“ a následně jako výdaj z pokladní hotovosti datovaný dnem XXX.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „XXX – výběr“, podle něhož měly být uvedené finanční prostředky vyplaceny paní XXX (XXX jednatel žalobkyně). Ta však jednatele žalobkyně sdělila, že žádné finanční prostředky v předmětné době od žalované neobdržela. Žalobkyně podala dne 18.11.2013 na žalovanou trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry. Žalovaná byla nejprve rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích nepravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody a náhradě škody ve výši 409 070 Kč, odvolacím soudem byl tento rozsudek změněn a žalovaná byla obžaloby zproštěna. Žalobkyně se do trestního řízení řádně a včas se svým nárokem na náhradu škody přihlásila. Nyní uplatňuje žalobkyně svůj nárok na náhradu škody proti žalované po dvou měsících poté, co se dozvěděla o výsledku adhezního řízení. K námitkám žalované žalobkyně uvedla, že existence schodku může být prokazována již tím, že je prokázáno, že zaměstnanec prokazatelně převzal hodnoty svěřené mu k vyúčtování. Absence dokladu o vyúčtování svěřených hodnot, pak může vést k závěru o vzniku schodku, aniž by bylo nutno vést dokazování např. k provedení inventur apod. Pro případ, že by soud věc posuzoval podle ustanovení o obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli, žalobkyně uvedla, že je nesporné, že žalovaná peněžní částku 155 000 Kč z účtu žalobkyně vybrala. I v případě, že by žalovaná prokázala, že předmětné prostředky předala paní XXX, nezprostita by se žalovaná své odpovědnosti za škodu, a to s ohledem na to, že paní XXX nemá k žalující společnosti žádný vztah. Současně žalobkyně poukázala na tu skutečnost, že v rozhodném období měla žalovaná finanční problémy a podle zjištění učiněných v rámci trestního řízení byla na majetek žalované vedena exekuce.
2. Žalovaná s návrhem nesouhlasila a navrhla jeho zamítnutí. U žalobkyně byla zaměstnána na základě pracovní smlouvy ze dne XXX2011, nikdy však s žalobkyní neuzavřela žádnou dohodou o hmotné odpovědnosti, dohodu o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených

zaměstnanci k vyúčtování žalovaná nikdy nepodepsala. Uvedla, že jednatel žalobkyně, pan XXX, podal na žalovanou v dřívější době trestní oznámení a v rámci trestního řízení bylo žalované mj. kladeno za vinu, že žalobkyni údajně vybrala z bankovního účtu částku 155 000 Kč a tuto si ponechala pro svoji potřebu. Krajský soud jako soud odvolací dospěl k názoru, že peníze z pokladny žalující společnosti byly využívány jednatelem společnosti panem XXX za pomoci paní XXX i k osobním věcem XXX a stejně tak tomu bylo i ohledně této částky. Žalovaná potvrdila, že částku 155 000 Kč z bankovního účtu skutečně vybrala a uvedla, že tuto předala paní XXX. Z odůvodnění trestního rozsudku vyplynulo, že tato osoba uvedenou částku s velkou mírou pravděpodobnosti převzala a jen nezapsala, že tyto prostředky následně z pokladny společnosti převzala pro potřeby XXX. V trestním řízení vyplynulo, že XXX mohla i v jiných případech běžně disponovat s hotovostí v pokladně provozovny společnosti, mohla peníze do pokladny vkládat ale i vybírat. Žalovaná uvedla, že tuto částku si pro svoji potřebu neponechala. Zaměstnavatel prostřednictvím XXX běžně umožňoval jiným osobám, zejména paní XXX, aby manipulovala s penězi v pokladně, měla k nim přístup. Proto nemůže být ani v případě, že by byla dohoda o odpovědnosti platně uzavřena, jakkoli dovozována odpovědnost žalované za případný schodek v pokladně společnosti. Současně žalovaná poukázala na to, že při vzniku dohody o odpovědnosti, datované dnem XXX.2012, ani při zániku jejího pracovního poměru nebyla provedena žádná inventarizace. Žalovaná uvedla, že žaloba není důvodná a i v trestním řízení bylo najisto postaveno, že částku 155 000 Kč nezpronevěřila a tuto částku si neponechala.

3. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 5. 3. 2020 č.j. 21 Cdo 3908/2019-235 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 17. 6. 2019 č.j. 18 Co 83/2019-209, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 6 C 18/2016-185, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně a žalobkyni bylo uloženo, aby žalované nahradila náhradu nákladů řízení. Dovolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým věc vrátil k dalšímu řízení krajskému soudu, uvedl, že z principu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu vyplývá, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkonů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil a neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, případně zaviněním jiného zaměstnance. Ve vztahu k náhradě škody ukládá zákon zaměstnanci povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Soudní praxe dovodila, že majitel účtu není vlastníkem peněžních prostředků uložených na účtu (ty jsou v majetku banky), přičemž nároky majitele účtu spočívají v tom, aby podle jeho příkazu nebo příkazu jiných k tomu oprávněných osob byly z peněžních prostředků na účtu uskutečněny výplaty nebo platby, představuje pouze „pohledávku z účtu u peněžního ústavu“. Je zřejmé, že „majitel účtu“ je věřitelem pohledávky z účtu u peněžního ústavu. Pokud tedy žalovaná peněžní prostředky z účtu obdržela, obdržela je jako ten, kdo byl věřitelem (žalobkyní) k tomu pověřen, přičemž není pochyb o tom, že tak činila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. Nelze ani pominout skutkovou verzi (naznačovanou žalobkyní), že žalovaná vybírala peníze z účtu s úmyslem je vůbec nepoužít ve prospěch žalobkyně. Takový výběr finančních prostředků z účtu již s plněním pracovních povinností žalované nijak nesouvisel, postrádal by jakýkoliv vztah k plnění pracovních povinností žalované. Dovolací soud uvedl, že pokud odvolací soud dovozoval ze zjištění o naprosto chaotickém vedení společnosti žalobkyně a o chaosu v pravidlech o nakládání s finančními prostředky žalobkyně, že žalobkyně neprokázala ani porušení konkrétní povinnosti žalované, pak uvedené vypovídá pouze o tom, že existují důvody pro omezení případné odpovědnosti žalované, ať již z důvodu, že škoda byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, nebo zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele. Nevypovídá však ničeho o porušení povinnosti žalované. Současně dovolací soud uvedl, že odvolací soud

rezignoval na regulérní zjištění toho, jaký byl následný osud vybraných peněžních prostředků a jeho závěr o tom, že žalovaná žádnou právní povinnost neporušila, je předčasný.

4. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 6. 2020 č.j. 18 Co 83/2019-245 byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 11. 2018 č.j. 106 C 18/2016-185 a věc byla okresnímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud poukázal na závaznost právním názorem Nejvyššího soudu a s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1924/2013 uvedl, že ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby byly splněny všechny předpoklady současně. Nedodržení zásad obecné pracovněprávní prevence může znamenat porušení právní povinnosti, které v případě vzniku škody zakládá za splnění zbývajících předpokladů obecnou odpovědnost za škodu podle § 250 zákoníku práce, ale tento závěr neplatí paušálně bez dalšího. Zaměstnanec je obecně povinen zachovávat při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním vždy takový stupeň pozornosti, který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který je způsobilý zabránit či alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na zdraví a majetku. Volba vhodného opatření na ochranu majetku zaměstnavatele v konkrétních podmínkách závisí z povahy věci na zaměstnanci samotném, na jeho úvaze, jak v konkrétní situaci majetek zaměstnavatele zabezpečí. Měřítkem správnosti závěru o porušení obecné prevenční povinnosti zaměstnancem z tohoto hlediska nemůže tedy být bez dalšího samotná skutečnost, že přes přijaté zabezpečení ke vzniku škody ex post došlo, neboť nesprávnost dříve zvoleného způsobu zabezpečení majetku zaměstnavatele by byla odvozována od škodní události, která nastala posléze. Zaměstnanci dle názoru Nejvyššího soudu lze vytýkat porušení obecné prevenční povinnosti, nepočíná-li si vzhledem ke konkrétním pracovním podmínkám, i k dané časové a místní situaci tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku. Závisí-li způsob plnění obecné prevenční povinnosti zcela na úvaze zaměstnance, lze mu vytýkat porušení této povinnosti, jestliže je jeho počínání ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností. Samotná skutečnost, že zaměstnanec měl možnost volby jiného (možná vhodnějšího) postupu, a že přes zaměstnancem zvolené opatření, které nebylo ve zjevném rozporu s obecnou zkušeností, ke vzniku škody na majetku přesto došlo, závěru o porušení obecné prevenční povinnosti nepostačuje. Odvolací soud uvedl, že vzhledem k jednání žalované, která vybrala v hotovosti peněžní prostředky z účtu žalobkyně u banky, je buď činností jíž žalovaná nesledovala z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů a nelze uplatnit odpovědnost za škodu podle § 250 odst. 1 zákoníku práce, nebo šlo o jednání v souvislosti s plněním pracovních úkolů, a potom přichází v úvahu obecná odpovědnost zaměstnance za škodu podle § 250 zákoníku práce s odkazem na povinnost zaměstnance dle § 249 zákoníku práce ve spojení s § 301 zákoníku práce. V dalším řízení bude okresní soud zkoumat osud vybraných peněžních prostředků a objasní povahu účasti na provozu žalobkyně ze strany paní XXX, která je v žalobě označována jako „zástupkyně žalobce“ a sama vypovídala, že z pověření jednatele žalobkyně (XXX) měla na firmu v jeho nepřítomnosti dohlížet. Odvolací soud uvedl, že zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením pracovních povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil. Neodpovídá za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele případně zaviněním jiného zaměstnance, resp. třetích osob vně zaměstnavatele, když je třeba hodnotit, zda škoda byla způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele. Současně odvolací soud poukázal na to, že zaměstnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance a nejde-li o škodu způsobenou úmyslně, pak zákoník práce výši požadované náhrady škody podle § 250 limituje čtyřapůlnásobkem jeho průměrného měsíčního výdělku.

5. V doplňujícím podání předloženém na základě zrušujících rozhodnutí odvolacího a dovolacího soudu žalobkyně uvedla, že jednatel žalobce se na XXX obrátil se žádostí o kontrolu nad chodem společnosti po dobu, kdy bude vykonávat trest, aby jejich prostřednictvím dostával informace o stavu své společnosti. Tyto osoby však nevykonávaly práva a povinnosti zaměstnavatele a ani neměly řídicí či rozhodovací pravomoc. Paní XXX neměla v rozhodné době ani žádnou plnou moc a neměla oprávnění dávat pokyny k výběru finančních prostředků společnosti. Žalobkyně uvedla, že jednáním žalované došlo ke zmenšení majetku žalující společnosti. Žalobkyni se oproti vybraným finančním prostředkům nedostalo žádné protihodnoty. Poukázala na to, že od roku 1993 do roku 2002 a následně od roku 2018 žalovaná podnikala a podniká v oboru vedení účetnictví. Žalovaná tedy věděla, resp. musela vědět, že neoprávněnou dispozicí s penězi, řádným nezaúčtováním transakce a nezajištěním pokladních dokladů jedná protiprávně a ke škodě svého zaměstnavatele. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná částku 155 000 Kč vybrala z účtu žalobkyně s úmyslem ji použít pro sebe a nepoužít ji ve prospěch žalobkyně, když v rozhodném období měla žalovaná finanční problémy a na majetek žalované byla vedena exekuce.
6. Pracovní smlouvou uzavřenou dne XXX2011 mezi žalobkyní a žalovanou měl soud prokázáno, že žalovaná nastoupila dne XXX.2011 do pracovního poměru u žalující společnosti a to do funkce XXX s místem výkonu práce v XXX. Pracovní poměr byl sjednán na dobu neurčitou, se zkušební dobou tří měsíců.
7. Plnou mocí ze dne XXX2011 zmocnila žalující společnost žalovanou jakožto svoji zaměstnankyni k úkonům, které je za společnost oprávněn činit jednatel společnosti podle obchodního zákoníku.
8. Žalobkyně předložila spolu se svým žalobním návrhem listinu, datovanou dnem XXX2012, která je označena o hmotné odpovědnosti a ve které jsou jako smluvní strany označeny žalující společnost a žalovaná.
9. Podle předávacího protokolu podepsaného žalovanou, předala žalovaná dne XXX2013 paní XXX hotovost z bazarové pokladny ve výši 124 Kč, hotovost z hotelové pokladny ve výši 4 117 Kč a dále svazek hotelových klíčů, svazek klíčů bazarových, včetně dálkového ovládání a náhradní klíče od trezoru. Dnem XXX2013 je datována listina označena jako dohoda o rozvázání pracovního poměru mezi žalobkyní a žalovanou s tím, že pracovní poměr končí dne XXX2013.
10. XXX žalobkyně pan XXX ve své výpovědi uvedl, že důvodem proč dohoda o hmotné odpovědnosti byla uzavírána až s určitým časovým odstupem od uzavření pracovní smlouvy byla ta skutečnost, že si zpočátku neuvědomil, že společnost může mít nějaký zisk, že může vygenerovat nějaký obrát a teprve následně si připustil obavy o finanční prostředky společnosti. V době trvání pracovního poměru žalované u žalobkyně byla u této společnosti zaměstnána paní XXX, a to ve funkci pomocné XXX. Pracoval zde také pan XXX, a to jako pomocná síla autoparku. Výše uvedené osoby dohodu o hmotné odpovědnosti uzavřenu neměly. Finanční hotovosti byly ukládány do trezoru, který se nacházel v účetní kanceláři, klíče od trezoru měla žalovaná a klíče od účetní kanceláře měl jednatel žalobkyně a žalovaná. Do té doby než žalovaná od žalující společnosti odešla, nedával jednatel žalobkyně nikomu plnou moc k jednání za žalující společnost, teprve když žalovaná v XXX 2013 odešla, dal plnou moc rodinným příslušníkům, a to konkrétně paní XXX, která XXX a možná že dal plnou moc paní XXX. Kopie dohody o hmotné odpovědnosti, kterou žalobkyně předložila do spisu, byla v účetní kanceláři žalující společnosti, kde byly veškeré originály a účetní doklady

společnosti. Originál dohody o hmotné odpovědnosti jednatel společnosti viděl, a to v době kdy se tato dohoda podepisovala. Jednatel žalobkyně si nepamatuje na to, že by žalovaná na pokyn paní XXX, paní XXX, nebo na jeho pokyn vybírala z účtu nějaké peníze a předala je paní XXX nebo paní XXX, je to možné. Nepředpokládá, že při skončení pracovního poměru žalované u žalobkyně by byla prováděna nějaká inventarizace. Trestně stíhán byl jednatel žalobkyně pro pojišťovací podvod. Po skončení jeho výkonu trestu se dělal audit celé společnosti, žalovaná auditu nebyla přítomna a ani jí nebyly zaslány výsledky tohoto auditu.

11. Žalovaná ve své výpovědi uvedla, že pracovní smlouvu s žalobkyní uzavřela v roce 2011. Asi měsíc poté podepisovala plnou moc, iniciátorem sepsání a podepsání této listiny byl jednatel žalobkyně, který se vyjádřil tak, že neví, jak dopadne trestní řízení a že nechce obtěžovat XXX a XXX. Po dobu trvání pracovního poměru žalované u žalobkyně, nebyla tato plná moc odvolána. Uzavření dohody o hmotné odpovědnosti po žalované žalobkyně jakožto zaměstnavatelka nepožadovala. Listinu, která by měla být označena jako dohoda o hmotné odpovědnosti, žalovaná nepodepisovala. Listinu, kterou žalobkyně předložila v tomto řízení, viděla žalovaná poprvé v XXX 2013 na jednání, kterého se zúčastnil pan XXX a jeho tehdejší právní zástupce, dále pak žalovaná a XXX. Na tomto jednání viděla žalovaná dohodu o hmotné odpovědnosti, jednalo se o kopii. Podpis uvedený na této listině je jejím podpisem, žalovaná je ale přesvědčena o tom, že se jedná o kopii jejího podpisu z listin, které pro žalobkyni podepisovala. Žalovaná listinu označenou jako dohoda o hmotné odpovědnosti nepodepisovala. Finanční prostředky v hotovosti se na provozovně dávaly do trezoru, od něhož byly tři klíče, jeden měla žalovaná, jeden měl pan XXX a jeden klíč byl u žalované doma. Koncem roku 2012 přišla paní XXX do firmy a říkala, že pana XXX zase zavřeli a že XXX požádal, aby to tam za něj řídila, aby na to dohlížela. Žádné písemné zmocnění o tom paní XXX nepředložila, žalovaná tuto informaci i obsah sdělení akceptovala. Když byl pan XXX poprvé ve výkonu trestu, seděl ve firmě XXX, a když se prodávalo, či kupovalo auto, byla cena auta konzultována s ním. Když byl pan XXX ve výkonu trestu, vždy se ve firmě někdo z rodiny nacházel, na koho se mohli zaměstnanci obrátit, když si nebyli jistí. K vedení účetnictví žalovaná uvedla, že se stávalo, že přišel jednatel žalobkyně a chtěl, aby žalovaná z trezoru vybrala hotovost a tyto peníze dala na jeho účet, ze kterého se platil úvěr. Žalovaná pak v pokladní knize udělala poznámku „XXX“ nebo „XXX“. Praxe u žalobkyně byla taková, že když např. paní XXX přinesla peníze, tak se jí žádný pokladní doklad nevydával, žalovaná si byla vědoma, že takto nastavená pravidla nesplňují předpisy řádného vedení účetnictví, ale brala to tak, že bazar je jejich rodiny a že jsou to jejich peníze. Když nastoupil jednatel žalobkyně v XXX 2012 do výkonu trestu, dostavila se paní XXX a oznámila, že nad bazarem přebírá dohled. Dne XXX2013 nastoupila žalovaná na odpolední směnu. Na provozovnu se dostavila paní XXX a žalované řekla, aby z účtu vybrala peníze, říkala, aby vybrala co nejvíce půjde, ale ať tam něco nechá. Paní XXX žalované neřekla, na co peníze potřebovala, žalovaná se jí neptala, protože vycházela z toho, že je rodinný příslušník a bazar je jejich. Kolem 14:00 hodiny se žalovaná dostavila do banky, zjistila jaký je na účtu zůstatek a podle toho vybrala 155 000 Kč. Protože paní XXX žalovanou požádala, aby poté co výběr provede, přivezla jí peníze do kosmetického salonu, jela žalovaná do XXX, kam se dostavila mezi 14:30 – 15:00 hodin. Žalovaná paní XXX peníze předala, žádné potvrzení paní XXX žalované nepodepisovala a žalovaná ani toto nevyžadovala, protože pokud se peníze předávaly rodinným příslušníkům, bylo to na důvěře. Když se pak žalovaná v ten den vrátila do práce, dozvěděla se, že jí sháněla paní XXX a že si ověřovala, zda žalovaná byla na poště, kam měla žalovaná jít. Tehdy se žalovaná definitivně rozhodla ukončit pracovní poměr u žalobkyně. Připravila si listinu, kterou označila jako předávací protokol a ještě večer po směně chtěla jít za paní XXX, které telefonovala, ale z časových důvodů se dohodly, že žalovaná paní XXX navštíví až druhý den ráno. Tehdy žalovaná předala paní XXX klíče od účetní kanceláře, klíče od velké kanceláře, oba dva klíče od trezoru, dálkové ovládání na otevírání brány a peníze

v hotovosti ve výši 4 – 5 tisíc Kč. Předávací protokol odmítla paní XXX podepsat. Naposledy byla žalovaná v zaměstnání dne XXX2013, poté čerpala dovolenou, a to i za předchozí rok. Poslední den dovolené vyhotovila listinu – dohodu o rozvázání pracovního poměru a v jednom vyhotovení tuto listinu poslala poštou na firmu.

12. Svědkyně XXX uvedla, že u žalobkyně byla zaměstnána jako administrativní pracovnice a pracovala zde po dobu přibližně tří let. U žalobkyně vykonávala administrativní činnost, která se vztahovala k výkupu a prodeji aut, psala kupní smlouvy, zajišťovala pojištění aut a úvěry, vykonávala rovněž úklidové práce v hotelu, který tehdy žalující společnost provozovala. Žalovaná vykonávala stejnou činnost jako svědkyně a nad rámec toho ještě prováděla účetnictví. Svědkyně od klientů přebírala finanční prostředky, které předávala buď panu XXX, nebo žalované, pokud nebyl přítomen pan XXX a ani žalovaná, předávala peníze od klientů nejbližší rodině pana XXX, tedy buď jeho XXX, nebo jeho XXX, nebo XXX. O tom, jak má v takovémto případě svědkyně postupovat řekl svědkyni pan XXX, ale takto mu to řekla i jeho rodina, čímž má na mysli XXX. Svědkyně prováděla vklad finanční hotovosti na bankovní účet pouze jednou, a to na výslovnou žádost pana XXX. Svědkyně peníze z účtu firmy nevybírala, neboť neměla dispoziční oprávnění. V kanceláři, kde svědkyně seděla, byla pokladna, od které měla klíče žalovaná, pan XXX a svědkyně. Do účetní kanceláře měla přístup žalovaná, pan XXX a v době jeho nepřítomnosti jeho rodina. Svědkyně klíče od účetní kanceláře neměla. Klíče od trezoru, který se nacházel v účetní kanceláři, měla žalovaná, pan XXX a v době nepřítomnosti pana XXX jeho rodina. Dobou nepřítomnosti pana XXX má svědkyně na mysli období, kdy byl pan XXX ve výkonu trestu. Svědkyně sama o uskutečnění prodeje, ceně, případně o slevě nerozhodovala, o ceně, případně o slevě vždy rozhodoval pan XXX a v době, kdy pan XXX ani žalovaná nebyli přítomni na provozovně, domlouvalo se toto s nejbližší rodinou, většinou o tom rozhodovala XXX pana XXX, nebo XXX. Prakticky to probíhalo tak, že telefonicky byla kontaktována XXX pana XXX. V případě komisního prodeje nemohly být peníze, které se následně předávaly koncovému majiteli, ponechány na provozovně, tyto peníze svědkyně předávala panu XXX a v jeho nepřítomnosti jeho nejbližší rodině. V případě prodeje vozidla z majetku společnosti, vyhotovovala svědkyně pokladní doklady a peníze od klientů předala buď panu XXX, nebo jeho nejbližší rodině. Na provozovně byla kniha, ve které byla vedena evidence finančních prostředků, které se vydávaly rodinným příslušníkům pana XXX, a finančních prostředků, které se od těchto osob přijímaly. V době, kdy byl pan XXX ve výkonu trestu, prováděla záznamy do této knihy paní XXX, přístup do této knihy měla i nejbližší rodina. Svědkyně neví o tom, zda ve firmě byly uzavírány smlouvy o hmotné odpovědnosti, ona sama takovou smlouvu o hmotné odpovědnosti uzavřenou neměla. Současně uvedla, že po odchodu žalované z žalující společnosti, cítila od všech z rodiny pana XXX tlak. Mohlo se stát, že tyto osoby svědkyni podsouvaly i určité skutečnosti. Když svědkyně vypovídala před orgány činnými v trestním řízení, vypovídala v těžkém psychickém stavu, majitel společnosti byl v té době ve výkonu trestu, svědkyně jednala jen s jeho rodinou a celá situace v té době na ni těžce psychicky doléhala. Skutečnosti odpovídá to, co svědkyně uvedla v rámci své svědecké výpovědi v tomto civilním řízení, zpětně nedokáže vysvětlit, proč před orgány činnými v trestním řízení uvedla, že žalovaná si odnesla šanony s účetnictvím. Svědkyně uvedla, že v době, kdy byl pan XXX ve výkonu trestu a předávala jeho rodině hotovostní platby, neobdržela nikdy potvrzení o předání těchto peněz. Tyto osoby nahlížely do knihy plateb a kontrolovaly v ní platby a to zda odpovídají skutečnosti.
13. Svědkyně XXX, XXX žalobkyně uvedla, že s žalující společností neměla nikdy uzavřenu žádnou smlouvu. V letech 2011 – 2013 docházela zhruba obden do firmy, někdy zde byla jen několik minut ale někdy i několik hodin. Do firmy chodila i v době, kdy byl XXX, tedy jednatel žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody. Takto do firmy chodívala i XXX, svědkyně s sebou brala někdy XXX. Než šel jednatel žalobkyně v XXX 2012 do výkonu trestu, řekl

svědkyni, aby na to dohlédla, aby nenechala firmu padnout. Následně pak přišla žalovaná s tím, že ve firmě nejsou peníze, že nemůže zaplatit zdravotní a sociální pojištění. V době, kdy byl XXX svědkyně ve výkonu trestu, přinesla svědkyně jednou či dvakrát do firmy peníze. Jednalo se o případ, kdy nebyly peníze pro paní XXX, která měla u žalobkyně auto v komisi. Peníze, které svědkyně přinesla, byly v hotovosti, toto se zapsalo do knihy vedení účetnictví bazaru. Jednalo se o částku asi 80 000 Kč a do knihy to zapsala zřejmě svědkyně. Ve druhém případě přinesla svědkyně do firmy asi 20 nebo 30 tisíc Kč, tehdy jí žalovaná o peníze požádala, ale na co, to už si svědkyně nevzpomíná. Žádný doklad o tom, že svědkyně přinesla výše uvedené hotovosti, jí vystaven nebyl, svědkyně vystavení žádného dokladu nepožadovala. Peníze jí byly vráceny v hotovosti až poté, co se XXX vrátil z výkonu trestu, svědkyně XXX žádné potvrzení o předání peněz nevystavila. Na vedení společnosti v době nepřítomnosti svého XXX se svědkyně nepodílela. Pokud v rámci trestního řízení svědkyně uváděla, že s paní XXX podrobně kontrolovala pokladní knihu, pak to bylo proto, aby žalovaná svědkyni sdělila, co se s penězi dělo a za co se peníze utratily. Svědkyně neví, kde získala finanční částku ve výši 110 000 Kč, kterou si na účet uložila dne XXX.2013. Tyto peníze získala svojí prací, možná, že to byly peníze XXX, ale nebyly to peníze, které by dostala od žalované. XXX svědkyně v bazaru a v hotelu uklízela, paní XXX do firmy docházela, ale svědkyně neví o ničem, co by ve firmě dělala. Svědkyně, její XXX ani paní XXX, nejednaly s žalovanou o tom jaká auta nakupovat, jaké dávat slevy apod. Svědkyně uvedla, že žalovaná z firmy odešla XXX.2013, to bylo pondělí, telefonicky se svědkyni ozvala den před tím a svědkyně se ptala, kdy by se u ní mohla zastavit, ale protože svědkyně měla objednané zákaznice, dostavila se žalovaná až druhý den před sedmou hodinou, donesla svědkyni nějaký papír, který však svědkyně odmítla podepsat. Žalovaná svědkyni předala v hotovosti částku 3 – 4 tisíce Kč a klíče od firmy. V roce 2013 svědkyně od žalované žádnou jinou než výše uvedenou částku nepřevzala.

14. Z CEV soud zjistil, že XXX byl ve Věznici XXX v době od XXX2012 do XXX2012 a dále v době od XXX.2012 do XXX2013.
15. Ze zprávy České spořitelny, a.s. soud zjistil, že majitelem účtu č. XXX je Czech Invest Group s.r.o., IČ 25942395, když dispoziční oprávnění k účtu má XXX od XXX.2011 a XXX měla k tomuto účtu dispoziční oprávnění v době od XXX.2011 do XXX2013. Výběr částky 155 000 Kč z výše uvedeného účtu provedla dne XXX2013 ve 14:01 hod XXX. Výpisem z výše uvedeného účtu měl soud prokázáno, že z tohoto účtu byly prováděny vklady a výběry bez uvedení osoby, která vklad nebo výběr prováděla, či bez uvedení důvodu pohybu finančních prostředků. Na tomto účtu byly v době, kdy byl jednatel žalující společnosti ve výkonu trestu provedeny tyto vklady: dne XXX.2012 vklad hotovosti 103 000 Kč, XXX2013 vklad hotovosti 110 000 Kč a XXX2013 vklad hotovosti 90 000 Kč. Dále byly provedeny tyto výběry hotovosti: dne XXX2012 60 000 Kč, dne XXX2012 50 000 Kč, dne XXX2012 180 000 Kč, dne XXX2012 70 000 Kč, dne XXX2012 140 000 Kč, dne XXX2012 91 000 Kč, dne XXX2012 8 000 Kč, dne XXX2012 11 000 Kč a dne XXX2013 155 000 Kč.
16. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne XXX č.j. XXX, který nabyt právní moci dne XXX, byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne XXX č.j. XXX a obžalovaná XXX byla zproštěna obžaloby pro skutek spočívající mj. v tom, že dne XXX2013 provedla výběr z bankovního účtu společnosti v částce 155 000 Kč a takto získané finanční prostředky v rozporu s jí udělenou dispozicí neužila ku prospěchu společnosti, a proto, aby zastřela svoji neoprávněnou dispozici s těmito finančními prostředky, tak jejich výběr z bankovního účtu společnosti v rozporu se skutečností vykazovala v pokladní evidenci jako příjem pokladní hotovosti datovaný dnem XXX.2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „převod z banky“ a následně jako výdaj z pokladní hotovosti datovaný dnem

XXX2013 s obsahem zápisu v pokladní knize „XXX“, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaná stíhána. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud uvedl, že pokud jde o částku 155 000 Kč, nebyla svědkyně XXX dotazována na vklad na její účet dne XXX2013 ve výši 110 000 Kč, u kterého v původně podaném vysvětlení neuvedla účel s tím, že si na něj nepamatuje. Jak vyplývá ze svědectví XXX, XXX a zápisů v pokladní knize, svědkyně XXX této společnosti finančně vypomáhala, přičemž důvodem byl nedostatek hotovosti k výplatě klientů. Muselo se jednat tedy o hotovostní vklady do pokladny v provozovně. Pokud peníze mohla takto vkládat, není vyloučené, aby si je později brala zpět. Tím spíše, že peníze z pokladny se používaly i k osobním věcem XXX (platba na advokáta). Nelze tedy vyloučit, že by částky ve vztahu k této svědkyni byly obžalovanou skutečně vydány. Ve svých závěrech okresní soud některé otázky, které klade, jen konstatuje, jindy svůj závěr neobjasňuje. Okresnímu soudu je podezřelé, že obžalovaná nechtěla doklad na částku 155 000 Kč. Takto řečeno to podezřelé je, avšak v kontextu případu, kdy není vyvráceno, že společnost fungovala spíše jako rodinný podnik a bylo potvrzeno i jednatelem poškozené společnosti, že ve vztahu k určitým osobám se doklady nevydávaly a vše fungovalo na důvěře, se však jedná o běžný postup. Kontrast s částkou 4 500 Kč, kdy se obžalovaná potvrzení domáhala, je zřejmý, avšak zde se jednalo o předání svěřených hodnot při ukončení činnosti. Nelze zcela vyloučit, že obžalovaná skutečně vydávala peněžní prostředky blízkým obžalovaného k jejich pokynům, přesvědčena o jejich oprávněnosti. Obžalovaná byla stíhána proto, že si finanční prostředky přisvojila a pouze fiktivně uváděla jejich oprávněný výdej či použití na provozní náklady společnosti. Nelze však bez důvodných pochybností prokázat, že by k tomuto jednání obžalované došlo, tedy že se skutek stal.

17. Soud neprovedl důkaz výsledkem svědka XXX k tomu, že jel spolu s žalovanou, když tato jela předávat částku 155 000 Kč paní XXX a k tomu, že mu žalovaná sdělila, že peníze paní XXX předala, neboť tímto důkazem by nemohly být prokázány skutečnosti rozhodné pro posouzení této věci. Soud neprovedl důkaz výsledkem svědkyně XXX k tomu, že XXX jednatele žalující společnosti měla v době nepřítomnosti jednatele za použití klíče odemknout trezor, z něho si vzít peníze a toto mělo být zaznamenáno následně v pokladní knize a dále k pokynům, které měla žalovaná dostávat, jak má nakládat s finančními prostředky, neboť skutečnosti týkající se praktik hospodaření v žalující společnosti, resp. jednání osob blízkých osobě jednatele byly prokázány jinými v řízení provedenými důkazy. Soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem k tomu, zda částka 155 000 Kč byla vedena v účetnictví žalobkyně, zda v účetnictví chybí, tedy zda je evidována její absence, neboť to, jaké finanční prostředky procházely účetnictvím žalované společnosti, bylo prokázáno jinými v řízení provedenými důkazy a k uvedenému bylo prováděno dokazování v rámci trestního řízení, které bylo na podkladě trestního oznámení žalobkyně vedeno proti žalované.
18. Soud neprovedl důkaz doplňujícím výsledkem svědkyně XXX, důkaz výsledkem svědkyně XXX a výsledkem svědkyně XXX k tomu, jaká byla role XXX ve společnosti v době, kdy byl jednatel žalující společnosti ve výkonu trestu odnětí svobody, neboť uvedené bylo prokázáno tvrzením samotné žalobkyně a důkazy, které byly v řízení provedeny. Soud neprovedl důkaz doplňujícím výsledkem jednatele žalující společnosti k předmětu pracovních povinností žalované a k roli paní XXX, neboť uvedená zjištění byla v řízení prokázána jinými provedenými důkazy. Soud neprovedl důkaz kupními smlouvami k tomu, jak žalovaná vedla provozovnu, neboť požadované zjištění nemůže být pro posouzení této věci rozhodné. Současně nebyl proveden důkaz českými účetními standardy pro rok 2013, neboť zjištění učiněné takovým důkazem není pro posouzení věci nijak významné. Soud neprovedl ani doplňující důkaz spisem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 20 EXE 2433/2012, neboť skutečnost, že vůči žalované bylo vedeno exekuční řízení, nebylo mezi stranami sporné.

19. Vzhledem k tomu, že v souzené věci se jednalo o nároky vyplývající z pracovního poměru, který byl ukončen v roce 2013, tedy nároky na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout dne XXX. 2013, resp. nejpozději do XXX. 2013, bylo třeba pro tento spor aplikovat ustanovení zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v tehdy platném znění, tedy ve znění účinném do dne 31. 7. 2013.
20. Podle § 252 odst. 1 zák. práce byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování (dále jen "dohoda o odpovědnosti"), za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, odpovídá za schodek vzniklý na těchto hodnotách. Podle odst. 4 cit. ust. musí být dohoda o odpovědnosti uzavřena písemně.
21. Podle § 254 odst. 1 zák. práce je inventarizaci zaměstnavatel povinen provést při uzavření dohody o odpovědnosti, při jejím zániku, při výkonu jiné práce, při převedení zaměstnance na jinou práci nebo na jiné pracoviště, při jeho přeložení a při skončení pracovního poměru.
22. Podle § 250 odst. 1 zák. práce zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle odst. 2 cit. ust. byla-li škoda způsobena také porušením povinností ze strany zaměstnavatele, odpovědnost zaměstnance se poměrně omezí. Podle odst. 3 cit. ust. je zaměstnavatel povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou případů uvedených v § 252 a 255.
23. Podle § 257 odst. 2 zák. práce výše požadované náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout u jednotlivého zaměstnance částku rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinností, kterým způsobil škodu. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena úmyslně, v opilosti, nebo po zneužití jiných návykových látek. Podle odst. 4 cit. ust. způsobil-li škodu také zaměstnavatel, hradí zaměstnanec jen poměrnou část škody podle míry svého zavinění.
24. Podle § 249 odst. 1 zák. práce zaměstnanec je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Hrozí-li škoda, je povinen na ni upozornit nadřízeného vedoucího zaměstnance
25. Ze zjištěného skutkového stavu a za použití zákonných ustanovení shora citovaných dospěl soud k závěru, že návrh žalobkyně není důvodný. V řízení bylo prokázáno a mezi účastnicemi bylo nesporné, že k datu XXX.2013 byla žalovaná zaměstnankyní žalobkyně a z titulu svého funkčního zařazení u žalobkyně a na základě pověření jednatele žalobkyně měla v rámci své pracovní činnosti dispoziční oprávnění k účtu č. XXX, který byl veden u České spořitelny, a.s. V řízení bylo zprávou České spořitelny, a.s. prokázáno, že z tohoto účtu provedla žalovaná dne XXX.2013 ve 14:01 hod. výběr částky 155 000 Kč.
26. Žalobkyně podala proti žalované návrh na zaplacení žalované částky a tvrdila, že její nárok vyplývá z dohody o hmotné odpovědnosti, která byla účastnicemi uzavřena dne XXX2012. Žalovaná uvedla, že podpis na této listině vypadá sice jako její podpis, ale jedná se o kopii jejího podpisu z listin, které pro žalobkyni v minulosti podepisovala. Současně uvedla, že žádnou takovou listinu nikdy nepodepisovala a poprvé ji viděla až v rámci jednání účastníků, které se uskutečnilo po ukončení jejího pracovního poměru u žalobkyně. Důkazní břemeno,

ohledně podpisu žalované na sporné listině, leželo na žalobkyni, která z existence této skutečnosti pro sebe vyvozovala příznivé právní důsledky. Bylo proto procesní povinností žalobkyně aby nejen tvrdila, ale aby také prokázala, že dohodu o hmotné odpovědnosti žalovaná podepsala. Vzhledem k tomu, že žalobkyni se v řízení nepodařilo prokázat uzavření písemné dohody odpovědnosti za svěřené hodnoty, nebylo možno vyhovět návrhu žalobkyně, pokud se plnění domáhala právě z titulu schodku na svěřených hodnotách.

27. Žalobkyně následně tvrdila, že žalovaná nese odpovědnost za škodu ve výši žalované částky, a to z titulu obecné odpovědnosti. Se znalostí toho, že v případě škody způsobené z nedbalosti nesmí výše požadované náhrady škody přesáhnout částku rovnající se čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance, přišla žalobkyně s verzí, že žalovaná vybírala peníze z účtu žalobkyně s úmyslem tyto vůbec nepoužít ve prospěch žalobkyně, tedy že výběr finančních prostředků z účtu žalobkyně nepředstavoval plnění pracovních povinností žalované.
28. Pokud žalovaná vybírala peněžní prostředky z účtu žalobkyně, pak je obdržela jako ten, kdo byl žalobkyní k tomu pověřen a žalovaná tak učinila pouze v souvislosti s plněním svých pracovních povinností. V případě, že by žalovaná jakožto zaměstnanec žalobkyně nesledovala při výše popsaném jednání a činnosti plnění pracovních povinností, pak by takové její jednání bylo považováno za trestné jednání páchané v přímém úmyslu na úkor zaměstnavatele. Žalovaná byla v rámci trestního řízení zproštěna obžaloby, z čehož zcela jasně vyplývá, že její jednání představovalo plnění pracovních povinností a úkolů, a případná škoda při tomto jednání vzniklá má povahu pracovněprávního nároku. Z důkazů provedených v tomto řízení i ze závěrů trestního řízení lze dovodit, že provedení výběru finančních prostředků z účtu žalobkyně představovalo ze strany žalované plnění jejích pracovních úkolů. Pokud by toto jednání žalované nebylo plněním pracovních úkolů a povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu uzavřeného mezi žalobkyní a žalovanou, šlo by o činnost, která by byla hodnocena v rámci trestního řízení nikoliv zproštěním obžaloby. Lze tedy uzavřít, že jednání žalované bylo plněním jejích pracovních úkolů a odpovědnost žalované je třeba posuzovat podle ustanovení § 250 zákoníku práce s tím, že žalobkyní tvrzená škoda má povahu pracovněprávního nároku.
29. Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu je porušení pracovních povinností zaměstnance, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody a zavinění na straně zaměstnance. K tomu, aby mohla vzniknout povinnost k úhradě škody, je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně, když při absenci kteréhokoliv z nich nárok, a tedy ani povinnost zaplacení, nevzniká. Žalobkyni se nepodařilo prokázat, že by byly splněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované. Jak vyplynulo ze zprávy České spořitelny, a.s., z účtu, jehož majitelem byla v rozhodném období žalobkyně, byly v době předcházející výběru žalované částky prováděny vklady a výběry hotovosti, a to bez bližšího označení původu těchto vkladů a důvodů prováděných výběrů. Výpověďmi v řízení slyšených svědků i dalšími provedenými důkazy měl soud prokázáno, že ačkoli se jednalo o účet, jehož majitelem je právnická osoba (žalobkyně), byly na tento účet prováděny vklady a z tohoto účtu byly prováděny výběry i takových finančních prostředků, které nenáležely majiteli účtu. K vedení účetnictví a toku finančních prostředků na předmětném účtu a provádění plateb v žalující společnosti byl proveden důkaz výslechem svědkyně XXX, bývalé zaměstnankyně žalobkyně. Ta v tomto řízení vypovídala odlišně od své výpovědi učiněné v trestním řízení, když důvody odchylky od své výpovědi v rámci svého výslechu vysvětlila. V řízení bylo prokázáno, že svědkyně XXX poskytla žalující společnosti vlastní finanční prostředky, a to buď v hotovosti nebo vkladem na účet žalující společnosti, bylo prokázáno, že jmenovaná dávala pokyny k výběrům z účtu

žalobkyně, které byly používány i k osobní potřebě jednatele žalobkyně. Žalovaná sice byla jednatelkou zmocněna k právním úkonům, které byl oprávněn činit jednatel společnosti dle tehdy platného obchodního zákoníku, avšak nebylo prokázáno, ale ani tvrzeno, zda a jaké předpoklady pro naplnění tohoto zmocnění žalobkyně vytvořila. Žalovaná provedla výběr finanční částky 155 000 Kč dle obvyklého pokynu a tak jako i v jiných případech s touto částkou naložila, tedy předala ji „zástupkyni žalobkyně“ paní XXX, jak XXX jednatelka žalující společnosti označuje sama žalobkyně ve svém žalobním návrhu. Tomu, že výše jmenovaná převzala dne XXX2013 částku 155 000 Kč, odpovídá zjištění, že dne XXX 2013 na svůj účet uložila 110 000 Kč i to, že o původu peněz pro účely tohoto vkladu neví. XXX jednatelka žalující společnosti tento svůj vklad hodnověrně nevysvětlila, z čehož lze v kontextu s dalšími provedenými důkazy učinit závěr o tom, jak a kým bylo po provedení výběru předmětných finančních prostředků s těmito penězi naloženo.

30. Protože žalobkyně neprokázala oprávněnost uplatněného nároku a to, že byly splněny všechny podmínky odpovědnosti za škodu, nemohl soud jejímu návrhu vyhovět, a proto návrh na zaplacení částky 155 000 Kč s příslušenstvím jako nedůvodný zamítl.
31. Rozhodnutí soudu o nákladech řízení je odůvodněno ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.. Žalované bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 104 149,50 Kč. Žalované byla podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. přiznána odměna za 14 úkonů po 7 300 Kč ze základu žalované částky (převzetí věci, vyjádření ze dne 8.8.2016, účast při jednání dne 8.11.2016, účast při jednání dne 7.11.2017 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání dne 6.2.2018 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání dne 16.10.2018 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání dne 13.11.2018 trvající přes dvě hodiny, účast při jednání Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích dne 12. 6. 2019, účast při jednání ve dnech 10. 8. 2021 a 9. 11. 2021). Na nákladech řízení byl dále přiznán 14x režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění. Podle § 14 odst. 1 písm. a) a §14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění byla přiznána náhrada za ztrátu času za 10 půlhodin po 100 Kč (5 jednání po dvou půlhodinách). Podle § 13 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění byla žalované přiznána náhrada cestovních výdajů. Právní zástupce žalované se zúčastnil celkem pěti jednání a k cestám z Hradce Králové, tedy ze sídla své advokátní kanceláře k procesnímu soudu byl použit osobní automobil XXX. Ke každému jednání bylo ujetu 50 km. Při výpočtu cestovních výdajů bylo uvažováno o průměrné spotřebě 6,63 l nafty na 100 km a ceně pohonných hmot v roce 2016 29,50 Kč/l, v roce 2017 28,60 Kč/l a v roce 2018 29,80 Kč/l a dále základní náhradě za použití silničního motorového vozidla v částce 3,80 Kč v roce 2016, 3,90 Kč v roce 2017 a 4 Kč v roce 2018, a to s přihlédnutím k vyhlášce č. 385/2015 Sb., vyhlášce č. 440/2016 Sb. a vyhlášce č. 463/2017 Sb. Cestovní výdaje tak představují částky 287,80 Kč, 289,80 Kč a 3x 298,80 Kč, tedy celkem částku 1 474 Kč. Odměnu advokáta a hotové výdaje ve výši 108 874 Kč bylo třeba podle § 137 odst. 3 o.s.ř. povýšit o 21% DPH. Celková výše nákladů řízení tak představuje částku 131 737,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání písemně ve dvojnásobném vyhotovení ke Krajskému soudu v Hradci Králové prostřednictvím podepsaného soudu, a to do 15-ti dnů ode dne doručení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Pardubice 9. listopadu 2021

JUDr. Renata Polanská v.r.
předsedkyně senátu